

Velikonoční modlitební setkání

rok 2018 – týden po třetí neděli velikonoční

Milí farníci, děkujeme vám, že jste se do tohoto našeho farního předsevzetí zapojili. Pokud se dobře neznáte, tak se hned na začátku prosím trochu představte a řekněte si něco o sobě.

Poté začněte modlitbu křížem a krátkou prosbou:

Dobry Boze, dekujeme ti za chvilu spolecne modlitby. Prosime te, ved' toto naše malé společenství, abychom společně naslouchali tvému Slovu a také sobě navzájem. Dej nám pozornost k radostem i k bolestem nás, kteří jsme zde shromážděni, ale také našeho okolí. Vše, co vidíme kolem sebe, chceme přinášet před tvoji tvář. A pro celý náš kraj chceme vyprošovat tvé požehnání.

Při druhém modlitebním setkání během doby velikonoční se budeme zabývat druhou vlastností Církve, kterou je Svatost. Mnohdy si ji představujeme jako známku těch, kteří jsou zcela výjimeční. Zapomínáme však, že každý z nás je k ní povolán. Nespočívá ve velkých činech, ale v každodenním běžném životě. Je velmi praktická a obyčejná. Její podstatou je vydanost Bohu a ne člověku. Sám prorok mluví o prokletí člověka, který se spoléhá na člověka (Jer 17). Bůh sám pak skrze nás jako nástroje koná velké divy. Přečtěte si pozorně krátký úryvek z listu apoštola Pavla Korintánům:

List apoštola Pavla do Korintské církevní obce 1 Kor 3,1-23

Já jsem k vám, bratří, nemohl mluvit jako k těm, kteří mají Ducha, nýbrž jako k těm, kteří myslí jen po lidsku, jako k nedospělým v Kristu. Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést - ani teď ještě nemůžete, neboť dosud patříte světu. Odkud je mezi vámi závist a svár, ne-li z toho, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé? Když se jeden z vás hlásí k Pavlovi a druhý k Apollovi, neznamená to, že jste lidé světa? Kdo je vlastně Apollos? A kdo je Pavel? Služebníci, kteří vás přivedli k víře, každý tak, jak mu dal Pán. Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst; a tak nic neznamená ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst. Kdo sází a kdo zalévá, patří k sobě, ale každý podle vlastní práce obdrží svou odměnu. Jsme spolupracovníci na Božím díle, a vy jste Boží pole, Boží stavba. Podle milosti Boží, která mi byla dána, jako rozumný stavitel jsem položil základ a druhý na něm staví. Každý ať dává pozor, jak na něm staví. Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy - dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm. Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy. Ať nikdo sám sebe neklame. Domnívá-li se někdo z vás, že je v tomto světě moudrý, ať se stane bláznem, aby se stal opravdu moudrým. Moudrost tohoto věku je bláznovstvím před Bohem, neboť je psáno: 'Nachytá moudré na jejich vychytralost'; a jinde: 'Hospodin zná úmysly moudrých a ví, že jsou marné.' A tak ať se nikdo nechlubí lidmi. Všechno je vaše, ať Pavel nebo Apollos nebo Petr, ať svět nebo život nebo smrt, přítomnost nebo budoucnost, všechno je vaše, vy však jste Kristovi a Kristus je Boží. (1 Kor 3,1-23)

Přečtěte si společně toto **zamyšlení** nad textem:

- Apoštol Pavel mluví k nám nedospělým ve víře. Živí nás mlékem jako kojence, protože bychom ještě nesnesli tuhou stravu. Používá k tomu příklad stavby chrámu, kterou si každý z nás dovede prakticky představit. Když chceme stavět dům, tak napřed najdeme místo, kde chceme dům postavit, pak vypracujeme plány, spočítáme náklady na stavbu, shromáždíme materiál a přiložíme ruku k dílu.
- Jaké jsme vybrali místo ke stavbě? Neustále mluvíme o nedostatku času. Musíme udělat to či ono. Máme mnoho povinností a pro ně samé zapomínáme na nejdůležitější, totiž že máme vytvořit prostor pro působení Boha. Najít si čas na Boha je předpokladem stavby.
- Když už máme místo pro stavbu, musíme vypracovat plán. K čemu je vůbec důležitý? Dost často se stává, že děláme vše bezprostředně bez předešlého zamyšlení. Postupně však zjišťujeme, že domu něco schází, a tak začínáme přistavovat. Dílo se tak pak spíše podobá vlaštovčímu hnízdu a ubývá na

praktičnosti a kráse. Jedná se povětšinou o bludiště, ve kterém se ztrácíme a necítíme se v něm dobře. Nepřehledný stav pak znemožňuje vnímání pravdy, kterou jsme posvěcováni.

- Jsme schopni shromážďovat smysluplný materiál ke stavbě? Jestliže nemáme dobře propracovaný plán, pak jsme těžko schopni zvolit správné prostředky k dosažení cíle. Během stavby zjišťujeme, že musíme nahradit jeden stavební prvek jiným, protože by jinak došlo ke zřícení. Někdo takto postupuje celý život, a tak stavbu nedokončí. Svatost spočívá v nejdokonalejším možném spojení s Bohem. Jsme k ní všichni povoláni. Je to celoživotní stavba, proto je potřeba dobře zvážit, kde je moje místo v Církvi, k jakému úkolu mne Pán povolal, jakým stavebním prvkem v Církvi jsem. Poznává se to nejlépe podle darů, které mi Pán svěřil.
- Mluvíme o Církvi, že je svatá. Je možné sloučit svatost Církve s mojí osobní hříšností? Den za dnem si uvědomujeme, že podléháme slabosti. Tak jako každý stavební materiál má určité vady, které mohou vést k pozdější destrukci stavby při zatížení, tak je tomu také s námi. Kvalita jednoho stavebního článku je zárukou kvality celé stavby, stejně je tomu s nekvalitou. Církve se skládá z nás hříšníků, ale přesto je svatá, protože jsme znovu a znovu posvěcováni (upevňováni) Pravdou skrze Krista od Boha pocházející. Dal nám k tomu patřičné nástroje v Božím Slově a svátostech. Zvláště patrné je to pak ve svátosti smíření.
- Je svatost dosažitelná? Je to životní směr. Možnost svatosti se postupně uvádí v čin. Ideál je ideálem nikoli proto, že je utopický, ale proto, že je stále před námi a tím nás přitahuje. Svatost není jen pouhé napodobování (nejedná se o plagiát), ale je to jedinečné osobní následování Krista v každé vteřině našeho života (doma, v práci, při odpočinku). Bůh nám dává dostatek příležitosti a je na nás, abychom ji využili.

Po přečtení zamyšlení nechte **pár minut ticha** a znovu se vraťte k textu apoštola Pavla. V klidu si ho pročítejte, zastavujte se u toho, co se vás dotýká a vše spojte se svým životem.

Teď je čas na krátké **společné sdílení**. Můžete si navzájem říci, co vás v textu zaujalo. Prosím, dobře naslouchejte jeden druhému. Pán k nám často mluví právě skrze ústa druhého člověka.

Další částí modlitby budou společné **přímluvy**. Říkejte spontánně své prosby a společně odpovídejte „Pane smiluj se“. Přímluvy se mohou týkat především věcí, které trápí vás osobně. Díky naopak toho, za co jste Pánu vděční. Je to veliký dar, moci se za své záležitosti modlit nejen sám, ale také v nějakém společenství. Samozřejmě je dobré do proseb zahrnout také naše nevěřící přátele. Modlitbu zakončete modlitbou Otčenáš.

Domluvte se na **datu a místě dalšího setkání**. Text k další modlitbě bude možné si vyzvednout v kostele při další neděli velikonoční, anebo vám ho můžeme poslat mailem.

A ještě malý **úkol do nastávajícího týdne**: Během týdne si vyhradte delší čas na setkání s Bohem. Přemýšlejte o příležitostech, které vám Bůh dal k uskutečňování svatosti. Jsou to okamžiky, kdy se něco člověku nedaří nebo kdy jsou narušené mezilidské vztahy (např. když přijdeme domů a naše očekávání se nenaplnují, nebo jsou to třeba pracovní těžkosti). Přemýšlejte více o plánu, jak konkrétně ve vašem životě můžete svatost budovat.

Děkujeme vám za vaši společnou modlitbu.

Jakékoliv postřehy k modlitbě pište, prosím, mailem na modlitebnisetkani@gmail.com. Těšíme se na další setkání!

Za mnohé kněze, kteří se podíleli a podílejí na přípravě těchto setkání, vám vyprošuji vše Dobré od Pána a žehnám vám.

David Henzl.